

Fevzi Günenç İle Anılarım

– Ahmet AYAZ · 20 Ekim 2020

FEVZİ GÜNEÇ İLE ANILARIM.

Ahmet AYAZ

Gaziantep Güneş Gazetesi 20 Ekim 2020

2003 yılında yayınladığım “Gaziantep’te Kültür Sanat ve Edebiyatta İz Bırakanlar” isimli kitabımın çalışmalarını sürdürürken, Rahmetli Mehmet Sağlamın yayımladığı “YÖRE” Derginin sayılarının birisinde, Fevzi Günenç’e ait “Gözleri hönüsü üzümü, dili pekmez yarım” diye alıntı bir yazısına rastladım. Fevzi Günenç’e, “Gaziantep’te Kültür Sanat ve Edebiyatta İz Bırakanlar” adlı kitabımda , yer vermek için aramaya başladım. Rahmetli Vahittin Bozgeyik’ten, Ali Çapan’dan Fevzi Günenç’in telefon numaralarını aldım. Her ne kadar aradımsa, aldığım telefon numaralarından Fevzi Günenç’e bir türlü ulaşamadım. O zamanlar cep telefonu da yoktu. Aradığım sabit telefon numaralarıydı. Gaziantep’te bilinen bir gazeteci olmasına rağmen, İstanbul’a taşınınca Gaziantep’te izleri kaybolmuş ve yeri yurdu bilinmez bir hale gelmişti.

Aradan yıllar geçti, bir gün Rahmetli Mehmet Nacar’ın ofisinde otururken, içeriye selam verip birisi girdi. Oldukça yaşlı, şişman, kilolu birisi “Ben Fevzi Günenç” diye kendisini takdim etti. O sırada ben yıllarca kendisini arayıp bulamadığımı söyledim. Artık biz Gaziantep’te Fevzi Günenç’i tanımış olduk. Mehmet Nacar’ın ofisinde, Mehmet Kara’nın Şifalı bitkiler dükkanında, Türk Tabiatını Koruma Derneğinde, Zemge Yayınevinde, Ahmet Mengüç, Gürsel Güzel, Mehmet Ak, Mehmet Kara, Vahittin Bozgeyik, Mehmet Ali Diyarbakırlıoğlu, Hanifi Daş, Ali Çapan, Mehmet Nacar, meral Can Uludağ, Zaman zaman Nevin Koçoğlu. Sözü edilen mekanlarda buluşup, sohbet edip çay içmeye başladık. Daha sonra kurucu üyesi olduğum ve kısaltılmış adı GASED olan, Gaziantep Kültür Sanat ve Edebiyat Derneğine kendisini üye yaptık. Daha sonra da yönetim kuruluna aldık.

Derneğimiz Gaziantep Ticaret Odasında iken, bir gün toplantı bitti, artık dağılıyoruz. Kat 4 ten caddeye indik, “Ayaz senden bir ricam var” dedi ve sözlerine şöyle devam etti. “Ben ölürsem arkamdan ne yazacağımı merak ediyorum. Bunda kızmak, gücenmek yoktur. Ölürsem ne yazacaksan, benim sağlığımda yazmanı istiyorum” dedi. Yaho olur mu dedimse, ben istedikten sonra , sen de yazarsan, neden olmasın dedi. Ben evime dönünce bilgisayarımı önüme alıp, başladım yazmaya. Başlık olarak “Fevzi Günenç Kaybettik” dedim. Fevzi Günenç’i artısıyla, eksisiyle bana göre tamı tamına anlattım ve ulusal medyada paylaşmazdan önce, yazıyı kendisine email attım. Aradan çok geçmeden Ali Atalar, Süleyman Kılıç, Kemal Polat, Hüseyin Toprak, Ali Çapan beni telefon yağmuruna tuttular. Ahmet Bey nasıl olur?. Daha dün akşam GASED toplantısında beraberdik diyorlar. Ben de, yaho yazının altında 3 tane şaka kelimesi var. Görmediniz mi dediğimde, yaho yazının altına bakmak aklımıza düştü mü ki. Mesajı görünce şaşırıp kaldık dediler. Bu yazıyı gerçekten vefat ettiğinde bütün dosyalarımı aradım, ama bulamadım. Eğer bulsaydım sağlığında kendisinin isteği üzerine yazdığım o yazımı köşemde

yayımlayacaktım. Sözü edilen yazının burada ayrıntısına girmeyi gerek görmüyorum.

Fevzi Günenç yayıncılıkta oldukça tecrübeli, bilgili, çalışkan bir ağabeyimizdi. GASED yayını olarak, Ocak 2015-Aralık 2018 tarihleri arasında yayımladığımız “Basamak” dergisinin, tam 24 sayısının yazı işleri müdürü idi. Basamak Dergisinin imtiyaz sahibi GASED Yönetim Kurulu Başkanı Kemal Polat olsa da, derginin dizgisini kendisi yapıyordu. Bütün yazıları teker teker telefon açarak, arkadaşlardan kendisi topluyordu. Had da beni bir gün aradığında, ben Nevşehir-Hacıbektaş da, Aşık Mahzuni Şerifin mezarı başında Hilmi Şahballı ile beraber idim. Merkezi Almanya’da olan Kapadokya Kültür Derneği Başkanı Mümin Uluç Beyin davetlisiydim. Mümin Uluc Beyin düzenlediği kültür-sanat ve edebiyat etkinliğindeydim. Kendisine cevap verdim, Gaziantep’e gelince hemen yazımı kendisine göndereceğimi söyledim. Derginin bütün yükünü Fevzi Günenç taşıyordu. Gaziantep’e ilk geldiğinde, Gaziantep’te, eli kalem tutanları bir araya getireceğim, birleşip bütünleşeceğiz demişti. Kendisi de farkında olmadan, GASED deki davranış bozukluklarını, bazı arkadaşlarımız yaşlılığına saydı. Bazı arkadaşlarımızda kendisine küsünce, söylediğinin tam tersi oldu. Fevzi Günenç Gaziantep’in çok renkli simalarından birisiydi. Bir gün duydum ki, hastalanmış. Ev telefonum çaldı. Telefonumu açtığımda, Ali Çapan dı. “Ahmet Bey Fevzi Günenç hastalanmış. Ben bir çiçek yaptırdım. Mehmet Kara, İbrahim Halil Aycan, sen ve ben. Benim ofiste toplanıyoruz. Benim araba ile Fevzi’yi ziyaret edeceğiz. Gelebilir misiniz? Diyordu, Ben geliriz dedim. Biz toplanıp, çiçeği de alıp, Ali Çapan’ın arabasıyla gittik. Geçmiş olsun deyip, çayımızı içtikten sonra, evinde kitaplığına bir göz attım. Baktığımda inanın aklım durdu. Yaşlı hali ile o kadar kitapları nasıl yerleştirdin o kitaplıklara. Kitaplığında çok sayıda Rahmetli Hayri Baltanın kaleminden çıkan kitaplar vardı. Benim kalemimden çıkıp, kendisine imzaladığım kitaplarımdan da vardı, o kitapların arasında. Şimdi merak ediyorum. O kadar kitaplar ne oldu? Nereye verildi? Bize de birer tane çocuk kitabı imzalamıştı. Fevzi Günenç bir ara, bir tane keman satın alıp, keman çalma sevdasına düşmüştü. Bana da,”Seni dinledim, sen yazmayı çizmeyi bırak. Çok güzel şarkı söylüyorsun. Bundan sonra şarkıcılığa geç” diyerek bir espri yapmıştı. Fevzi Günenç, Ülkü Tamer hayranıydı. Ülkü tamerin şiirlerini okumayı çok severdi, okumaktan da usanmaz dı. Kendisinin de Ülkü Tamer için yazdığı bir şiir var. Sizler ile burada paylaşmak istedim. Bana göre burası bir dost sofrasıdır. Edebiyatçılar için.

ÜLKÜ TAMER

...

Bir sihirbaz tanıdım

Bakışlarından

Kuşlar çıkarır gülüşlerinden

Kuşlar

Uçurur şiirlerinden

Bir sihirbaz

Tanıdım

Sevgi yer, sevgi içer

Adı, Ülkü Tamer.

...

Fevzi GÜNENÇ

...

Fevzi Günenç'i 21 Aralık 2019 tarihinde, ebedi yolculuğa uğurladık ve arkasından hepimiz yazdık, çizdik. Fakat benim beğendiğim en güzel yazıyı, kendi güzelliklerinden de katarak, Cengiz Halil Çiçek yazmıştı. Zaman zaman Gaziantep Güneş Gazetesinde hala, sözü edilen yazıyı okumaktayım. Cengiz Halil Çiçek Beyin kalemine sağlık diyorum.